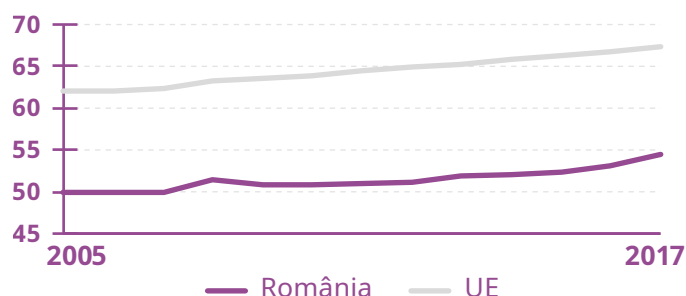

Cu un punctaj de 54,5 din 100, România se clasează pe locul 25 în UE în ceea ce privește indicele egalității de gen. Scorul său este cu 12,9 mai mic decât cel al Uniunii Europene. În perioada 2005-2017, scorul României a crescut cu 4,6 puncte (+2,1 puncte față de 2015). România avansează către egalitatea de gen într-un ritm mai lent decât alte state membre ale UE, coborând o poziție în clasament față de anul 2005.

Scorurile înregistrate în România sunt mai mici decât cele înregistrate de UE în toate domeniile. Disparitățile de gen sunt cel mai pronunțate în domeniul puterii (38,8 puncte), al timpului (50,3 puncte) și al cunoașterii (51,5). Cel mai mare scor înregistrat de România este în domeniul sănătății (71,1 puncte), dar și acesta este cel mai mic scor din întreaga Uniune Europeană. Începând cu 2005, scorurile României s-au îmbunătățit cel mai mult în domeniul banilor (+ 8,8 puncte) și al puterii (+ 8,1). În domeniul muncii s-a înregistrat un regres (- 0,9 puncte).

Scorul înregistrat de România pentru indicele egalității a crescut în perioada 2005-2017, dar a rămas cu mult sub scorul UE din aceeași perioadă. De-a lungul timpului, ritmul mai lent de îmbunătățire al țării a dus la un decalaj din ce în ce mai mare comparativ cu Uniunea Europeană.

Progresul României este mai lent comparativ cu media UE

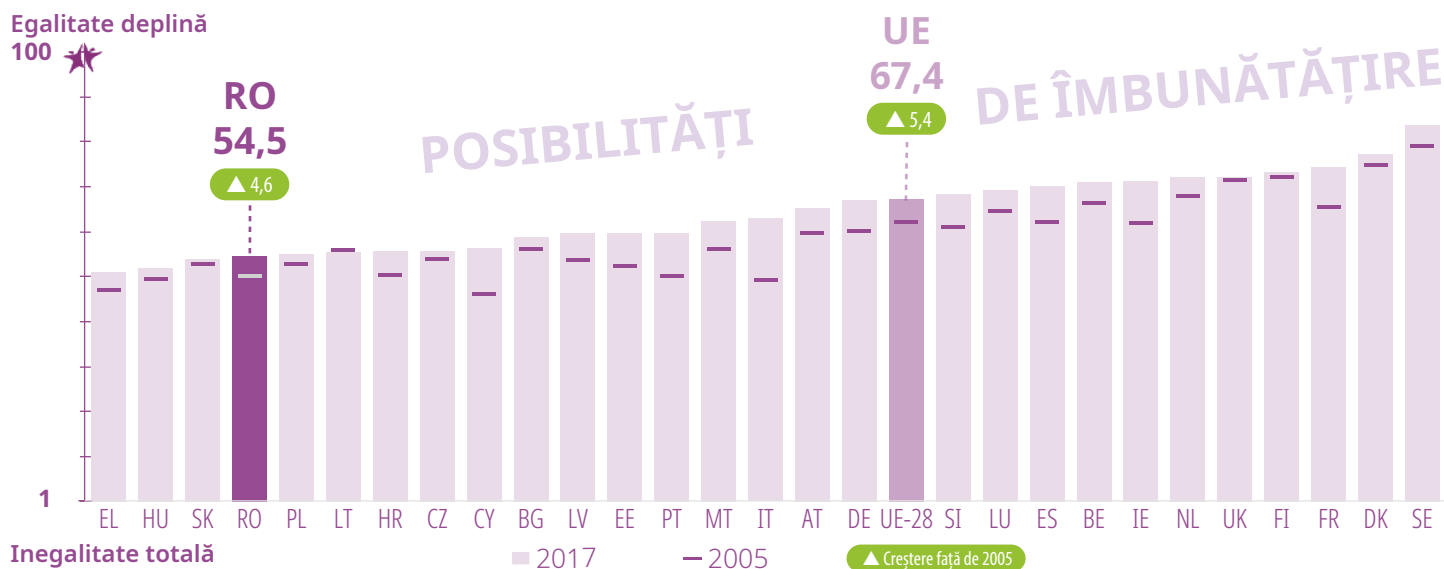

În fiecare an, acordăm un punctaj statelor membre și Uniunii în ansamblu pentru a observa în ce măsură s-au apropiat de realizarea egalității de gen. Indicele folosește o scară de la 1 la 100, în care 1 reprezintă inegalitate totală și 100 reprezintă egalitate deplină.

Scorurile se bazează pe decalajele dintre femei și bărbați și pe gradul de realizare a obiectivelor în șase domenii de bază: muncă, bani, cunoaștere, timp, putere și sănătate. Indicele urmărește și alte două domenii suplimentare, care nu au însă impact asupra scorului final. Domeniul inegalităților multiple pune accent pe modul în care se manifestă disparitățile de gen în combinație cu factori precum vârsta, diz/abilitățile, țara de origine, educația și componența familiei. Domeniul violenței împotriva femeilor măsoară și analizează experiențele de violență trăite de femei.

Pe lângă o scurtă prezentare a scorurilor înregistrate, indicele egalității de gen din 2019 are ca temă specifică echilibrul dintre viața profesională și cea privată.

Scorurile indicelui egalității de gen obținute de statele membre ale UE în 2005 și 2017

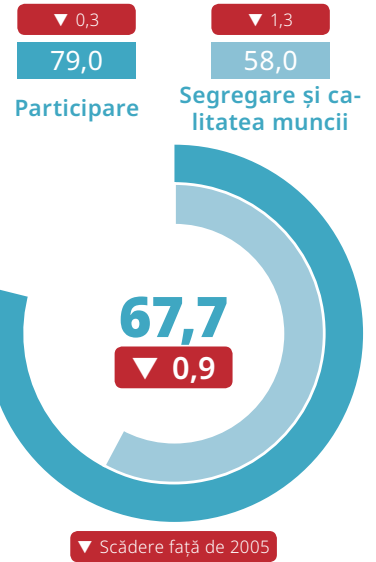

Munca

Scorul înregistrat de România în domeniul muncii este de 67,7. Este singura țară care regresează în acest domeniu (- 0,9 puncte) comparativ cu 2005 (+ 0,6 puncte față de 2015). Persistă atât disparitatea de gen în ceea ce privește participarea, cât și segregarea pe piața muncii.

Rata de ocupare (a persoanelor cu vârste cuprinse între 20 și 64 de ani) este de 61 % pentru femei și 79 % pentru bărbați. Cu o rată totală de ocupare de 70 %, România și-a atins obiectivul național de ocupare a forței de muncă în proporție de 70 % prevăzută în strategia UE 2020. În perioada 2005-2017, rata de ocupare în echivalent normă întreagă (ENI) a rămas stabilă în rândul femeilor (43 %) și a crescut în rândul bărbaților (de la 56 % la 60 %), determinând o creștere a disparității de gen [de la 13 puncte procentuale (p.p.) la 17 p.p.]. Ratele de ocupare în echivalent normă întreagă sunt mult mai mici în rândul persoanelor singure.

Aproximativ 8 % dintre femei și bărbați lucrează cu fracțiuni de normă. În medie, femeile lucrează 39 de ore pe săptămână, iar bărbații 40, aceasta fiind a doua cea mai mică disparitate de gen din UE. Concentrarea inegală a femeilor și a bărbaților în diferitele sectoare de pe piața muncii rămâne o problemă. România înregistrează cea mai mică pondere atât a femeilor (16 %), cât și a bărbaților (3 %) care lucrează în domeniul educației, al sănătății și al asistenței sociale în UE. Numărul femeilor care lucrează în domeniul științelor, al tehnologiei, al ingineriei și al matematicii (STIM) este cu mult mai mic decât cel al bărbaților (9 %, față de 31 %).

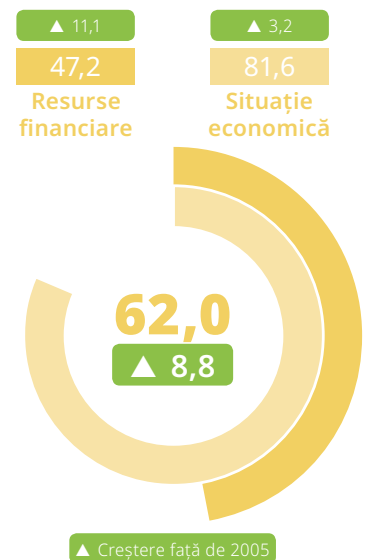
Banii

Scorul României în domeniul banilor este de 62,0, indicând un progres de 8,8 puncte comparativ cu 2005 (+ 2,6 puncte față de 2015). Au existat îmbunătățiri atât în situația economică și financiară a femeilor, cât și în cea a bărbaților.

În pofida creșterii câștigurilor medii lunare înregistrate în perioada 2006-2014 atât de femei (+ 70 %), cât și de bărbați (+ 65 %), disparitatea de gen persistă. În continuare femeile câștigă cu 5 % mai puțin decât bărbații. În cuplurile cu copii, femeile câștigă cu 8 % mai puțin decât bărbații (cu 11 % mai puțin în cuplurile fără copii). De asemenea, disparitatea de gen la nivelul câștigurilor este mai mare în rândul persoanelor mai puțin educate.

Ratele riscului de sărăcie în România sunt printre cele mai mari din UE atât pentru femei (23 %), cât și pentru bărbați (21 %), și au rămas aproape neschimbate din 2007 până în 2017. Persoanele expuse celui mai mare risc de sărăcie sunt cele cu un nivel scăzut de educație (40 % dintre femei și 41 % dintre bărbați), tinerii cu vârste între 15-24 de ani (33 % dintre femei și bărbați în egală măsură) și părinții singuri (31 %).

În perioada 2007-2017, distribuția veniturilor în rândul femeilor și al bărbaților s-a mai uniformizat. Diferența de remunerare între femei și bărbați este de 4 % (cea mai mică din UE), iar decalajul de pensii între femei și bărbați este de 28 %.

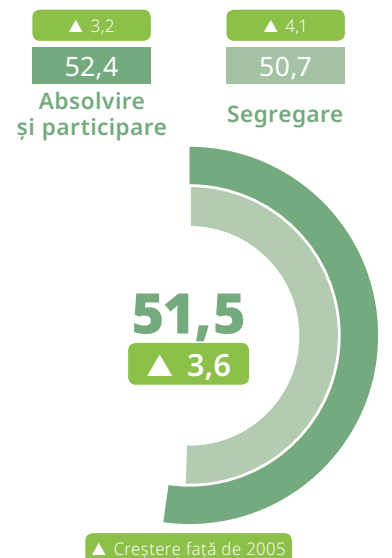

Cunoașterea

Scorul înregistrat de România în privința cunoașterii este de 51,5, cu 3,6 puncte mai mare decât în 2005 (- 0,3 puncte față de 2015). În pofida acestei îmbunătățiri, România deține al treilea cel mai mic scor din UE în domeniul cunoașterii.

Creșterea scorului din subdomeniul „absolvire și participare” se datorează numărului din ce în ce mai mare de absolvenți ai învățământului terțiar între 2005 și 2017. Ponderea femeilor cu studii terțiare este de 14 % (comparativ cu 8 % în 2005), iar cea a bărbaților cu studii postliceale și universitare este de 13 % (comparativ cu 9 % în 2005). România aproape și-a îndeplinit obiectivul național prevăzut în strategia UE 2020, de a atinge un procentaj de 26,7 % absolvenți de studii superioare între persoanele cu vârsta cuprinsă între 30 și 34 de ani. Ponderea actuală este de 25 % (28 % dintre femei și 21 % dintre bărbați). În România, participarea la programe de formare profesională continuă a scăzut comparativ cu 2005. Aproximativ 8 % dintre femei și 9 % dintre bărbați urmează programe educaționale și de pregătire formale și informale – una dintre cele mai mici rate de participare din UE.

Deși s-au înregistrat îmbunătățiri în subdomeniul segregării, concentrarea inegală a femeilor și a bărbaților în diversele domenii de studiu ale învățământului terțiar rămâne problematică. Domeniile învățământ, sănătate și protecție socială, științe umaniste și arte sunt frecventate de aproximativ 32 % dintre studenți și 17 % dintre studenți.

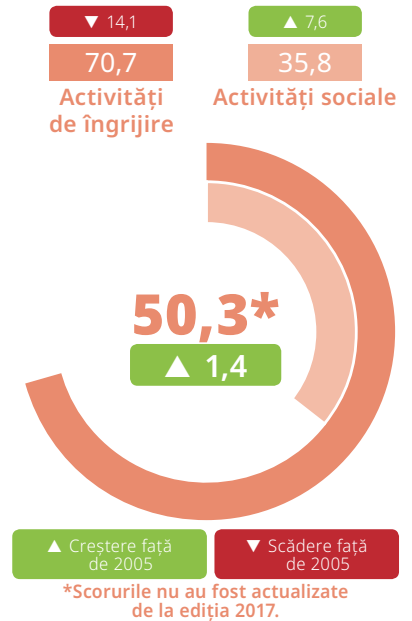

Timpul

Scorul României în domeniul timpului a rămas neschimbat față de ultima ediție a indexului, deoarece nu sunt disponibile date noi. Se preconizează că următoarea actualizare a datelor pentru acest domeniu va avea loc în 2021. O actualizare mai frecventă a datelor privind utilizarea timpului ar ajuta la urmărirea progresului în acest domeniu.

La capitolul timp, scorul României este de 50,3, cu mult sub scorul UE de 65,7. Disparitățile de gen în distribuția timpului petrecut cu activități de îngrijire sunt mai mari decât în 2005. Femeile sunt mai predispuse să-și petreacă timpul îngrijindu-și familia: 46 % dintre femei au responsabilități de îngrijire zilnice timp de o oră sau mai mult, comparativ cu 25 % dintre bărbați. Acesta este cel mai mare decalaj de gen (21 p.p.) din UE. Decalajul este chiar mai mare în rândul cuplurilor cu copii (82 % dintre femei și 52 % dintre bărbați). Femeile gătesc și desfășoară activități casnice zilnic timp de cel puțin o oră în număr mai mare decât bărbații (75 % față de 41 %), această disparitate fiind mai mare în rândul cuplurilor cu copii (79 % dintre femei și 42 % dintre bărbați) decât în rândul celor fără copii (78 % și 54 %).

România înregistrează cele mai mici ponderi din UE în ceea ce privește participarea femeilor (6 %) și a bărbaților (8 %) la activități sportive, culturale sau de agrement în afara căminului. Femeile (6 %) participă în număr mai mic decât bărbații (8 %) în activități caritabile sau de voluntariat.

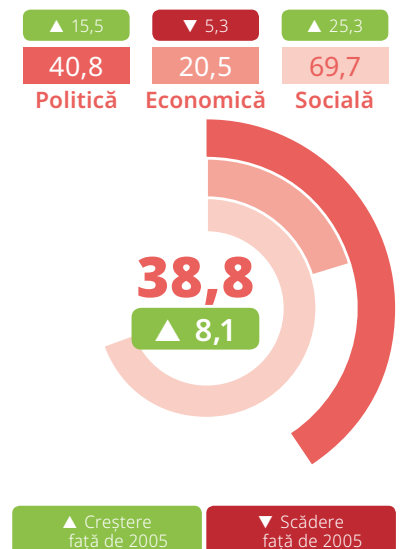

Puterea

Scorul României în domeniul puterii este de 38,8, cu 8,1 puncte mai mare decât în 2005 (+ 5,6 puncte față de 2015). Creșterea se datorează îmbunătățirii subdomeniilor putere politică și putere socială, însă în subdomeniul putere economică se înregistrează un regres. Domeniul puterii este cel în care România înregistrează cel mai scăzut scor – cu 13,1 puncte mai mic decât scorul UE.

Ponderea femeilor în funcția de ministru a crescut de la 12 % la 32 % în perioada 2005-2018. Există mai multe femei și în parlament: 19 % comparativ cu 11 % în 2005. Ponderea femeilor în consiliile de administrație ale societăților cotate la bursă a scăzut de la 13 % la 10 % între 2005 și 2018. A scăzut și numărul femeilor din Consiliul de Administrație al Băncii Naționale a României – de la 13 % la 11 %.

Deși România se află pe locul 23 în subdomeniul putere economică, scorul său în subdomeniul putere socială este al cincilea ca mărime. Femeile reprezintă 45 % din membrii consiliilor de administrație ale organizațiilor care finanțează cercetarea, 27 % din cei ai organizațiilor publice de radiodifuziune și doar 12 % din membrii principalelor organe decizionale ale organizațiilor sportive olimpice naționale.

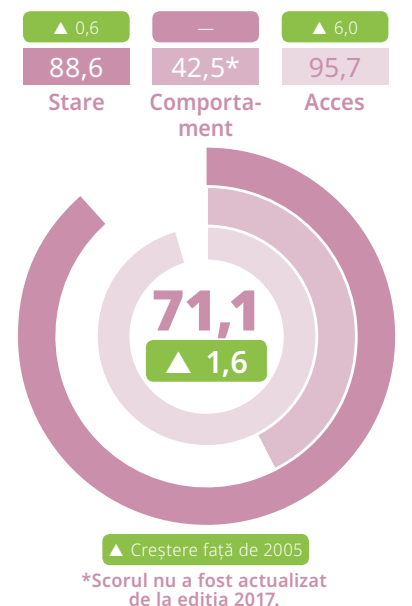

Sănătatea

Scorul României în domeniul sănătății este de 71,1, indicând un progres de 1,6 puncte față de 2005 (+ 0,7 puncte față de 2015). În pofida îmbunătățirii accesului la serviciile medicale și stomatologice, România continuă să ocupe ultimul loc din UE la capitolul egalitate de gen în materie de sănătate. Nu există date noi pentru subdomeniul comportament în materie de sănătate.

În perioada 2007-2017, numărul românilor care și-au autoevaluat starea de sănătate ca fiind bună a crescut ușor. Femeile (66 %) consideră că au o stare de sănătate bună într-un număr mai mic decât bărbații (76 %). Satisfacția oamenilor cu privire la sănătate crește odată cu nivelul de educație, dar scade odată cu vârsta. În rândul persoanelor de vârstă mai înaintată și al celor cu nivel scăzut de educație, decalajul de gen se mărește în defavoarea femeilor. În perioada 2005-2016, speranța de viață a crescut atât pentru femei, cât și pentru bărbați. În medie, femeile trăiesc cu 7 ani mai mult decât bărbații. Față de anul 2007, speranța de viață sănătoasă a scăzut atât pentru femei (de la 63 la 59 de ani), cât și pentru bărbați (de la 61 la 60 de ani).

Accesul la servicii de sănătate corespunzătoare a crescut pentru ambele sexe în perioada 2007-2017. Aproximativ 8 % dintre femei și 5 % dintre bărbați raportează nevoi nesatisfăcute de asistență medicală (comparativ cu 18 % și 13 % în 2005), iar 8 % dintre femei și 6 % dintre bărbați afirmă că au nevoi nesatisfăcute în ceea ce privește asistența stomatologică (comparativ cu 19 % și 17 % în 2005).

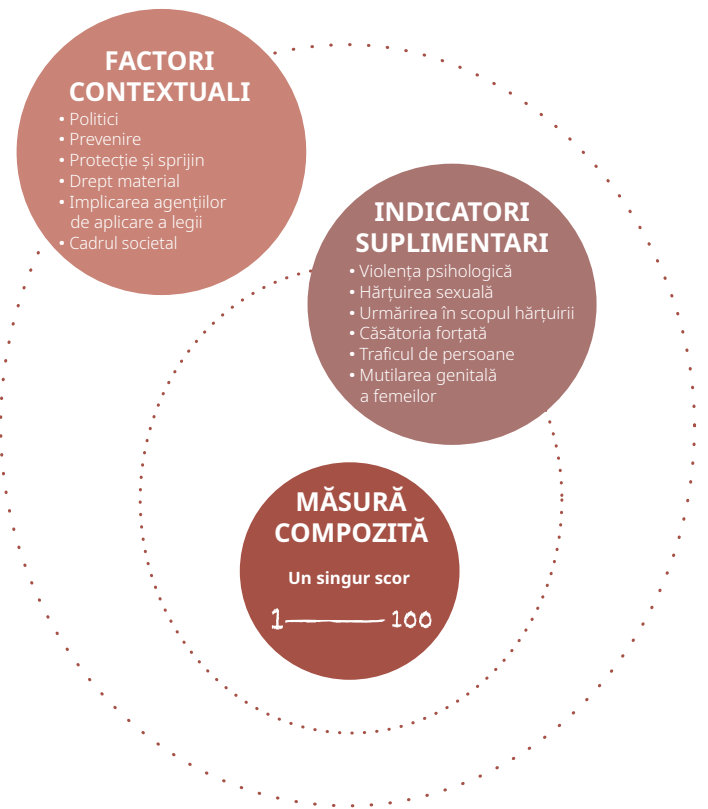
Violența

Violența împotriva femeilor reprezintă simultan o consecință și o cauză a inegalităților de gen persistente în domeniile muncă, sănătate, bani, putere, cunoaștere și timp. Spre deosebire de alte domenii, în cel al violenței nu se măsoară diferențele dintre situația femeilor și cea a bărbaților, ci se examinează experiențele de violență trăite de femei. Din acest motiv, domeniul violenței nu este inclus în calculul indicelui egalității de gen, ci este calculat separat și cuprinde trei aspecte: prevalența, severitatea și raportarea violenței împotriva femeilor. Calcularea scorurilor s-a bazat pe datele rezultate în urma sondajului realizat de Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene în 2014. De atunci nu a mai fost efectuat un sondaj la nivel european cu privire la violența de gen. Până la finalizarea următorului sondaj, scorurile nu pot fi actualizate.

România a semnat și ratificat Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul) în mai 2016.

Domeniul violenței prezintă date actualizate cu privire la trei indicatori suplimentari, pentru a ajuta la monitorizarea femicidului, a mutilării genitale a femeilor și a traficului de persoane. Nu toate statele membre colectează însă date de acest tip, iar metodele de colectare a datelor necesită îmbunătățiri.

România nu pune la dispoziție date privind faptele de omor cu victime femei înfăptuite de parteneri sau de membri ai familiei, nici date estimative privind ponderea fetelor (din populația de migranți rezidenți) care sunt expuse riscului de mutilare genitală. În România nu sunt colectate și raportate date statistice privind traficul de persoane. Datele comparabile, defalcate pe sex, sunt esențiale pentru

elaborarea la nivelul UE a unor strategii de prevenire și eradicare a violenței împotriva femeilor în toate statele membre.

Tema specifică a echilibrului dintre viața profesională și cea privată

Indicele egalității de gen 2019 se axează pe echilibrul dintre viața profesională și cea privată – o problemă de importanță politică deosebită în UE. Pe lângă indicatorii acestui echilibru reflectați în cadrul indicelui (de exemplu, în domeniile muncă, timp și cunoaștere), sunt prezentați aici și indicatori suplimentari – un tablou de bord al echilibrului dintre viața profesională și cea privată (tabloul de bord WLB). Tabloul de bord WLB încorporează trei domenii largi: munca remunerată, munca neremunerată (legată de îngrijire) și formarea profesională continuă. Acesta prezintă 15 indicatori din șase domenii de interes specifice: politicile privind concediul de creștere a copilului; îngrijirea copiilor și serviciile de îngrijire a copilului; îngrijirea informală a vârstnicilor și a persoanelor cu handicap și serviciile de îngrijire pe termen lung; transportul și infrastructura; regimurile de lucru flexibile; și învățarea pe tot parcursul vieții.

Politicile privind concediul de creștere a copilului

Concediul pentru creșterea copilului ajută părinții să mențină un echilibru între îndatoririle legate de îngrijirea copilului și viața profesională. Adesea însă, potențialii părinți nu beneficiază de el, deoarece eligibilitatea lor poate să depindă de criterii precum: desfășurarea unei activități remunerate; calitatea de angajat sau de lucrător independent; sectorul în care lucrează; durata încadrării în muncă; sau concediul poate să nu fie accesibil cuplurilor de același sex sau migranților. Schimbările survenite pe piața muncii, cum ar fi răspândirea formelor de muncă atipice (de exemplu, contractele temporare și lucrul la cerere, activitatea independentă fictivă, munca ocazională pe bonuri) au generat îngrijorări tot mai mari cu privire la posibilitatea părinților de a obține concediul, mai ales în cazurile în care acesta

se bazează pe definițiile formelor standard tradiționale de încadrare în muncă.

În 2016, 33 % dintre femeile și 16 % dintre bărbații cu vârsta cuprinsă între 20 și 49 de ani (potențiali părinți) nu puteau beneficia de concediul de creștere a copilului în România. Principalul motiv al ineligibilității era șomajul sau inactivitatea, prezent la 92 % dintre femei și la 73 % dintre bărbați. Restul de 8 % dintre femei și 27 % dintre bărbați erau ineligibili din cauza duratei insuficiente de încadrare în muncă. În România, părinții de același sex nu sunt eligibili pentru concediul de creștere a copilului. La nivelul întregii populații încadrate în muncă, 4 % dintre femei și 5 % dintre bărbați nu puteau beneficia de concediul pentru creșterea copilului.

Îngrijirea informală a copiilor și serviciile de îngrijire a copilului

Pe măsură ce crește numărul familiilor cu două surse de venit și al celor monoparentale, apar nevoi de servicii de îngrijire a copilului. Disponibilitatea unor astfel de servicii de înaltă calitate, accesibile fizic și financiar, este esențială pentru ca părinții să poată intra sau rămâne pe piața muncii și pentru a reduce decalajul dintre rata de ocupare a femeilor și a bărbaților pe piața muncii.

În România, 62 % dintre persoanele care îngrijesc informal copii sunt femei. Per total, femeile se implică în număr mai mare decât bărbații în îngrijirea sau educarea copiilor sau a nepoților cel puțin de câteva ori pe săptămână (65 % față de 50 %). Decalajul de gen este mult mai mare în România (15 p.p.) decât în UE (6 p.p.). În România, decalajele de gen sunt deosebit de mari între femeile și bărbații care lucrează în sectorul privat (75 % și 47 %), între femeile și bărbații care

nu lucrează (61 % și 35 %) și între femeile și bărbații cu vârstă cuprinsă între 20 și 49 de ani (85 % și 64 %).

România nu a îndeplinit niciunul dintre obiectivele de la Barcelona, potrivit cărora cel puțin 33 % dintre copiii sub vârsta de trei ani și 90 % dintre copiii cu vârste între trei ani și vârsta școlară ar trebui să beneficieze de servicii de îngrijire. Aproximativ 16 % dintre copiii mai mici de trei ani beneficiază de o formă sau alta de îngrijire formală și doar 2 % beneficiază de aceasta cel puțin 30 de ore pe săptămână. Se asigură servicii formale de îngrijire pentru 60 % dintre copiii între trei ani și vârsta minimă de școlarizare obligatorie (doar 12 % beneficiind de îngrijire formală cel puțin 30 de ore pe săptămână). În România, aproximativ 9 % dintre gospodării declară nevoi nesatisfăcute de servicii formale de îngrijire a copilului – cu 5 p.p. mai puțin decât media UE.

Îngrijirea informală a vârstnicilor și a persoanelor cu handicap și serviciile de îngrijire pe termen lung

Existența unei infrastructuri și a unor servicii de îngrijire accesibile fizic și financiar este esențială pentru a ajuta persoanele cu responsabilități de îngrijire să mențină un echilibru sănătos între îndatoririle de îngrijire și viața profesională. Acest lucru are relevanță în special pentru femei, care de cele mai multe ori sunt mai implicate decât bărbații atât în îngrijirea formală, cât și în îngrijirea informală a bătrânilor și/sau a persoanelor cu handicap. Prin prisma noilor tendințe demografice, cum ar fi îmbătrânirea societăților, scăderea ratei natalității și, în consecință, declinul populației în vârstă de muncă, nevoia de servicii formale și informale de îngrijire pe termen lung capătă o importanță mai mare ca oricând.

În România, majoritatea îngrijitorilor informali ai vârstnicilor și/sau ai persoanelor cu handicap sunt femei (51 %). Pondere totală a femeilor și bărbaților implicați în îngrijirea informală a vârstnicilor și/sau a persoanelor cu handicap timp de mai multe zile pe săptămână sau zilnic este de 15 %.

În UE se înregistrează aceeași pondere a femeilor care acordă servicii de îngrijire informală (15 %), însă implicarea bărbaților este mai mare cu 5 p.p. Aproximativ 22 % dintre femeile și 15 % dintre bărbații cu vârste între 50 și 64 de ani îngrijesc vârstnici și/sau persoane cu handicap, față de 13 % dintre femeile și 18 % dintre bărbații din categoria de vârstă 20-49 de ani. Aproximativ 36 % dintre femeile care îngrijesc vârstnici și/sau persoane cu handicap sunt angajate, față de 77 % în cazul bărbaților care îmbină îndatoririle de îngrijire cu cele profesionale. De asemenea, la nivelul UE numărul de femei care acordă servicii informale de îngrijire și lucrează este mai mic decât cel al bărbaților, deși decalajul de gen este mai mare în România (42 p.p. comparativ cu 14 p.p. în UE). În intervalul de vârstă 50-64 de ani, 36 % dintre femeile care acordă servicii de îngrijire informală lucrează, comparativ cu 82 % în cazul bărbaților. Aproximativ 40 % dintre femeile și bărbații din România declară că au nevoi nesatisfăcute de servicii profesionale de îngrijire la domiciliu.

Transportul și infrastructura

Accesul la o infrastructură publică și de calitate, cum ar fi instituții de îngrijire și de învățământ, servicii de sănătate și transport, are impact asupra capacității femeilor și a bărbaților de a echilibra munca remunerată cu alte activități. Împărțirea neuniformă a îndatoririlor de îngrijire și a sarcinilor gospodărești între femei și bărbați influențează nevoile sau modul în care aceștia utilizează anumite tipuri de transport și infrastructură. Timpul consumat pentru a face naveta este un indicator bun al măsurii în care infrastructura publică existentă ajută sau împiedică femeile și bărbații să jongleze cu activitățile de zi cu zi.

În România, femeile și bărbații necesită un timp similar pentru a face naveta spre și de la muncă (aproximativ 38 de minute pe zi în cazul femeilor și aproximativ 42 de minute în

cazul bărbaților). Timpul alocat navei este ușor mai mare în cazul bărbaților decât al femeilor, atât în rândul persoanelor singure, cât și în rândul cuplurilor (cu sau fără copii). Femeile consumă mai puțin timp pentru a face naveta indiferent dacă lucrează cu fracțiune de normă sau cu normă întreagă. Femeile care lucrează cu fracțiune de normă se deplasează de acasă până la muncă și înapoi în 32 de minute, pe când bărbații consumă 43 de minute; în cazul celor care lucrează cu normă întreagă, timpul este de 40 de minute pentru femei și de 42 de minute pentru bărbați.

În general, bărbații tind să meargă direct la muncă și înapoi, pe când femeile fac mai multe opriri pe drum, de exemplu pentru a lăsa copiii la școală sau a face piața.

Regimurile de lucru flexibile

De obicei, regimurile de lucru flexibile, cum ar fi posibilitatea de a face tranziția între munca cu fracțiune de normă și cea cu normă întreagă, flexibilitatea orelor de lucru și lucrul la distanță, oferă angajaților mai mult control asupra volumului, programului și spațiului de lucru. Dacă sunt concepute cu grijă și ținând cont de nevoile diferite ale femeilor și ale bărbaților, regimurile de lucru flexibile pot contribui la un echilibru mai bun între viața profesională și cea de familie. Un astfel de regim poate ajuta persoanele cu îndatoriri de îngrijire să intre pe piața muncii ca angajați cu normă întreagă.

În România, aproximativ 69 % din totalul femeilor și al bărbaților nu pot beneficia de un regim de lucru flexibil deoarece programul de lucru este stabilit de angajator, fără posibilitatea de a fi modificat. Accesul la un regim de lucru flexibil în România este mai mic decât în UE, unde 57 % dintre fe-

mei și 54 % dintre bărbați nu au control asupra programului de lucru. În sectorul public din România, 84 % dintre femeile angajate și 86 % dintre bărbații angajați nu au control asupra programului de lucru. Situația este puțin mai bună pentru angajații din sectorul privat, însă accesul la un regim de lucru flexibil este încă limitat pentru 71 % dintre femei și 68 % dintre bărbați.

Deși în România ponderea femeilor care lucrează cu fracțiune de normă este asemănătoare cu cea a bărbaților, este mai puțin probabil ca o femeie să treacă de la munca cu fracțiune de normă la cea cu normă întreagă. În 2017, 13 % dintre femeile care lucrează cu fracțiune de normă au trecut la un regim cu normă întreagă, comparativ cu 16 % în cazul bărbaților. Decalajul de gen este mai redus decât în UE, unde au trecut de la munca cu fracțiune de normă la cea cu normă întreagă 14 % dintre femei și 28 % dintre bărbați.

Învățarea pe tot parcursul vieții

Ca urmare a progresului constant al tehnologiei, lucrătorii se văd obligați să se perfecționeze permanent și să fie la curent cu ultimele evoluții și tehnologii pe tot parcursul carierei. Învățarea pe tot parcursul vieții este și un catalizator al egalității de gen, deoarece le oferă femeilor și bărbaților o paletă mai mare de opțiuni profesionale și mai multe oportunități de a-și atinge pe deplin potențialul. Resursele financiare insuficiente și barierele legate de timp, cum ar fi conflictele cu programul de lucru și/sau responsabilitățile familiale, pot împiedica accesul la învățare pe tot parcursul vieții în cazul ambelor sexe. Învățarea poate însă ajuta femeile să revină pe piața muncii după pauzele cauzate de responsabilitățile de îngrijire.

Dintre statele membre, România deține cea mai mică rată de participare la programele de învățare pe tot parcursul vieții (1 %), cu aproape nicio diferență între femei și bărbați. Femeile (cu vârsta între 25-64 de ani) tind să participe la

programele de învățământ și de formare în egală măsură cu bărbații, indiferent de statutul profesional. Probabilitatea ca rata de participare să fie mai mică în rândul femeilor apare numai în cazul persoanelor inactive din punct de vedere economic. Conflictele cu programul de lucru reprezintă o barieră în calea participării mai mare pentru bărbați (34 %) decât pentru femei (25 %). Responsabilitățile de familie reprezintă o barieră în calea participării la programe educaționale și de formare pentru 44 % dintre femei și, respectiv, 26 % dintre bărbați. În România, programul de lucru reprezintă un obstacol mai mare în calea participării la programe de învățare pe tot parcursul vieții decât în ansamblul UE, iar responsabilitățile de familie reprezintă un obstacol mai puțin semnificativ. În UE, 38 % dintre femei și 43 % dintre bărbați menționează ca obstacol programul de lucru, iar 40 % dintre femei și 24 % dintre bărbați afirmă că responsabilitățile de familie împiedică participarea lor la învățarea pe tot parcursul vieții.

Citiți mai multe despre Indicele egalității de gen la adresa

<http://eige.europa.eu/gender-equality-index>

Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați

Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați (EIGE) este centrul de cunoaștere al UE cu privire la egalitatea de gen. EIGE sprijină factorii de decizie și toate instituțiile relevante în eforturile lor de a transforma egalitatea între femei și bărbați într-o realitate pentru toți europenii, furnizând expertiză specifică și date sigure și comparabile privind egalitatea de gen în Europa.

© Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați, 2019

Reproducerea este autorizată cu condiția menționării sursei.

European Institute for Gender Equality
Gedimino pr. 16
LT-01103 Vilnius
LITUANIA

Oficiul pentru Publicații
al Uniunii Europene

Date de contact

<http://eige.europa.eu/>
[facebook.com/eige.europa.eu](https://www.facebook.com/eige.europa.eu)
twitter.com/eurogender
[youtube.com/user/eurogender](https://www.youtube.com/user/eurogender)
eige.sec@eige.europa.eu
+370 52157444